

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Petra Hlušíka, Ph.D. a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. ve věci

žalobce : **SYNERGION ALFA CZ s. r. o.**
sídlem Příkop 843/4, Zábrdovice, 602 00 Brno
zastoupeného advokátem JUDr. Arturem Ostrým
sídlem Arbesovo náměstí 257/7, 150 00 Praha 5

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 2771/117, 702 18 Ostrava

za účasti
zúčastněné osoby: **Obec Hlavnice**
sídlem Hlavnice 103, 747 52 Hlavnice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2016, č. j. MSK 149004/2015, ve věci
umístění stavby

takto:

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 1. 2. 2016, č. j. MSK 149004/2015 a rozhodnutí Magistrátu města Opavy ze dne 14. 9. 2015, č. j. MMOP 99573/2015, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 27 483,70 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Artura Ostrého, advokáta se sídlem Arbesovo náměstí 257/7, 150 00 Praha 5.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 1. 4. 2016 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného č. j. MSK 149004/2015 ze dne 1. 2. 2016, kterým žalovaný částečně změnil rozhodnutí prvostupňového správního orgánu tak, že ve výroku vypustil část textu týkající se rozhodnutí o námitkách účastníků řízení a ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
2. Žalobce v žalobě uvádí tyto žalobní námitky:

a) Nezákonnost napadeného rozhodnutí

Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí, stejně jako prvostupňové rozhodnutí je nezákonné, neboť závěr učiněný správními orgány, že záměr žalobce není v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací (dále jen „ÚPD“) dle ust. § 90 odst. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), je v rozporu se zákonem. Dle právního názoru žalobce byla již před novelou stavebního zákona učiněnou zákonem č. 350/2012 Sb., účinnou od 1. 1. 2013 (dále jen „Novela“) dána možnost vymezit v územním plánu obce záležitosti nadmístního významu. Nic na tom nemůže změnit ani rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Ao 1/2009-185 ze dne 23. 9. 2009, ve kterém Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že obec ve svém územním plánu nemůže vymezit rozvojové plochy nadmístního významu, které v nadřazené ÚPD obsaženy nejsou. Tento učiněný závěr považuje žalobce za ojedinělý, který již nelze aplikovat na stávající právní stav (tj. stav po Novele). Žalobce je ovšem přesvědčen, že i dřívější právní úprava umožňovala to, co je dnes výslovně regulováno. Žalobce tuto možnost dovozuje z postupu při pořizování územního plánu obce ve smyslu kompetence a pravomoci krajského úřadu, které se po přijetí Novely nezměnily. Z toho dle žalobce vyplývá, že stavební zákon i před Novelou umožňoval, aby obec upravila v územním plánu záležitosti nadmístního významu dosud neřešené v zásadách územního rozvoje (dále jen „ZÚR“).

b) Princip subsidiarity územně plánovací dokumentace

Žalobce výše uvedené dovozuje mimo jiné také z Důvodové zprávy ke znění § 43 stavebního zákona po Novele, kde je uvedeno, že důvodem nové úpravy je výslovné

vyjádření principu subsidiarity ÚPD, na kterém je stavební zákon postaven. Podle žalobce princip subsidiarity ve stavebním zákoně znamená, že sekundárně je možné, aby o využití území, které je díky svému rozsahu, resp. vlivovému přesahu primárně v kompetenci vyšší úrovně veřejné správy, rozhodla nižší úroveň veřejné správy. Typicky, pokud vyšší ÚPD vůbec nepočítá s určitým způsobem využití krajiny. Žalovaný argumentuje tím, že princip subsidiarity spočívá v rozhodování o změnách v území na těch úrovních veřejné správy, které mají pro toto rozhodování dostatečné informace. Z toho nelze ovšem dovodit, že by záležitosti nadmístního významu mohly řešit i obce v době, kdy jim zákon prostřednictvím přípustného obsahu územního plánu tuto kompetenci nesvěřoval. Tento argument je dle žalobce nesprávný.

c) Zásada legitimního očekávání

Žalobce dále namítá, že byla porušena zásada legitimního očekávání zakotvená v ust. § 2 odst. 4 s. ř. Žalobce již ve správním řízení poukazoval na to, že v Moravskoslezském kraji byly v územním řízení umístěny jiné projekty větrných elektráren, a to za stejného právního stavu, který je aplikován na žalobcův případ. Žalobce považuje za nesprávné tvrzení žalovaného, že v daném případě rozhodoval v přezkumném řízení, nikoli v odvolacím řízení, a že žalobce směšuje postupy a rozhodování, kdy žalovaný má v obou případech odlišné kompetence. Dle žalobce se zásada legitimního očekávání aplikuje na činnost správních orgánů bez ohledu na to, zda rozhodují v odvolacím nebo přezkumném řízení. Žalobce vymezením ploch pro větrné elektrárny v územním plánu obce Bratříkovice nabyt v dobré víře právo, že za splnění dalších předpokladů bude moci postavit na území obce větrné elektrárny. Jestliže zákon stanoví, že se lze bránit proti opatření obecné povahy v případě, že zkrátí žalobce na jeho právech, je dle žalobce logické, že opatření obecné povahy může práva osoby také založit.

d) Posuzování negativního vlivu přesahující území obce

Žalobce považuje za nejdůležitější z možných výkladů právních norem výklad teologický. V nyní posuzovaném případě je poté účelem stavebního zákona možnost vymezení v územním plánu plochy nadmístního významu, pokud to krajský úřad z důvodu významně negativních vlivů přesahujících území obce nevyloučí ve svém stanovisku. To je výslovně uvedeno v § 43 odst. 1 stavebního zákona po Novele. Správní orgány se tedy měly zabývat věcně otázkou, zda žalobcův záměr bude či nebude mít významně negativní vlivy přesahující území obce. K této otázce existují nejen souhlasná stanoviska dotčených orgánů pořízených v územním řízení, ale také Územní studie vyhodnocení posouzení umístění závěru velkých výškových, plošných a prostorových rozměrů v krajině Moravskoslezského kraje, která odpovídá negativně na otázku existence významných negativních vlivů přesahujících hranice obce. Žalobce dále upozorňuje, že v rámci správního řízení předložil také několik znaleckých posudků hodnotící vliv žalobcova záměru nejen na krajinný ráz, ale také z hlediska hluku. Závěry plynoucí ze znaleckých posudků jednoznačně podporují stanoviska dotčených orgánů. Žalobce uvádí, že s těmito posudky se správní orgány vůbec nevypořádaly.

e) Ochrana veřejného zájmu

Napadené rozhodnutí, stejně jako prvostupňové rozhodnutí, neobsahuje vyjádření správních orgánů o tom, jaký veřejný zájem má být zamítavým rozhodnutím ochráněn. Vzhledem k právům žalobce nabytým v dobré víře a újmě, která žalobci v důsledku zamítnutí hrozí, je tato absence zdůvodnění zamítnutí porušením ust. § 2 odst. 3 a 4 s. ř.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě došlé soudu dne 29. 7. 2016 uvádí, že důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce o vydání územního rozhodnutí stavebním úřadem byl nesoulad záměru stavby s vydanými ZÚR jako územně plánovací dokumentací Moravskoslezského kraje, a to z toho důvodu, že obec Bratříkovice vymezuje ve svém územním plánu plochy nadmístního významu pro výstavbu větrných elektráren, aniž by tyto plochy byly vymezeny v ZÚR. Právní názor stavebního úřadu byl přímo odvozen od právního názoru žalovaného, který z tohoto důvodu zrušil předchozí rozhodnutí a věc vrátil do stádia řízení v prvním stupni. Žalovaný považuje za nutné ve vztahu k obsahu žalobních námitek, ač se tyto shodují s námitkami uplatněnými již v průběhu územního řízení, zdůraznit, že pro posouzení stavebního záměru v rámci územního řízení ve smyslu ust. § 90 písm. a) stavebního zákona je relevantní pouze soulad záměru s vydanou ÚPD, v daném případě s ZÚR a územním plánem obce Bratříkovice, a vztah obsahu územního plánu a ZÚR, v případě záležitostí nadmístního významu s ohledem na časový moment a proces jejich pořizování. Jestliže pak má záměr nadmístní význam je dle žalovaného nesporné, že pokud nebyla plocha v územním plánu vymezena až po účinnosti Novely, pak musí být plocha nadmístního významu vymezena v ZÚR. V tomto rozsahu pak může být případně následně upřesněna v územním plánu. Samotné vymezení plochy v územním plánu obce, aniž by plochu vymezovaly ZÚR, však pro konstatování souladu s oběma dokumenty nemůže v posuzovaném případě obstát. Žalovaný tedy nemůže přisvědčit výkladu žalobce, který má prokázat existenci možnosti obce vymezit plochy pro záměry nadmístního významu po celou dobu účinnosti stavebního zákona. K principu subsidiarity ve stavebním zákoně žalovaný uvádí, že v Důvodové zprávě k bodu 61 Novely vysvětluje zákonodárce tento princip tak, že *maximum rozhodování o změnách v území [viz § 2 odst. 1 písm. a) zákona] ponechává na těch úrovních veřejné správy, které mají pro toto rozhodování dostatečné informace s tím, že vládě je vyhrazeno řešení záležitostí republikového významu v politice územního rozvoje a krajům je vyhrazeno řešení záležitostí nadmístního významu v zásadách územního rozvoje*. Z toho nelze dle žalovaného dovodit, že záležitosti nadmístního významu mohly řešit výhradně obce i v době, kdy jim zákon prostřednictvím přípustného obsahu územního plánu tuto kompetenci nesvěřoval. Vzhledem k tomu, že žalovaný vyhodnotil předmětný záměr v rozporu se ZÚR, respektive s ÚPD, bylo již zcela nerozhodné, že k předmětnému stavebnímu záměru vydal kladné závazné stanovisko dotčený orgán. Stejně tak nemohla výsledek správního řízení zvrátit ani Územní studie vyhodnocení umístění závěru velkých výškových, plošných a prostorových rozměrů v krajině Moravskoslezského kraje, ani znalecké posudky předložené žalobcem. Žalovaný uvádí, že důkaz znaleckými posudky neprováděl, neboť tyto nebyly potřebné ke zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností. Žalobce se dále mylí, pokud se domnívá, že právní nárok na umístění svého stavebního záměru v dané lokalitě mu založil vydaný územní plán obce a mohl legitimně očekávat, že jeho žádosti o vydání územního rozhodnutí bude stavebním úřadem vyhověno. Územní plán ještě nemohl žalobci založit legitimní očekávání, že nedojde v budoucnu ke změně regulativů obsažených v nástrojích územního plánování vztahujících se k danému území. K námitkám nedodržení zásad

správního řízení žalovaný uvádí, že aplikace, ať už kterékoli ze základních zásad správního řízení, nemůže vést k vědomému rozhodování v rozporu s právními předpisy.

4. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvádí, že přijme-li žalobce závěry žalovaného, že tento není oprávněn posuzovat obsah řádně schválené a platné ÚPD, ale je oprávněn v rámci rozhodování o žádosti v územním řízení pouze vyhodnotit, zda daný záměr koresponduje s ÚPD či nikoli, musel by v takovém případě dospět žalovaný k závěru o souladu záměru žalobce, protože územní plán obce Bratříkovice se stavebním záměrem žalobce výslovně počítá a ZÚR tento záměr nevyklučují. Jestliže žalovaný spatřuje nesoulad územního plánu Bratříkovic ze ZÚR v tom, že nepočítají se stavebním záměrem žalobce, jakožto záležitostí nadmístního významu, která musí být v ZÚR uvedena, tak vlastně posuzuje zákonnost územního plánu, a to po uplynutí 3 let od účinnosti tohoto opatření obecné povahy. Dle s. ř. s. je možné podat návrh na zrušení OOP do 3 let ode dne, kdy napadené OOP nabylo účinnosti. Postup žalovaného zcela narušuje princip právní jistoty a obchází tímto úpravu přezkumu OOP.
5. Osoba zúčastněná na řízení se k žalobě vyjádřila tak, že k výstavbě větrných elektráren v katastru obce zaujali občané zamítavé stanovisko, přičemž výstavbou větrných elektráren v Bratříkovicích dojde k zásadnímu narušení panoramatu obce Hlavnice, stavba bude mít negativní vliv na zdraví a život občanů Hlavnice a na životní prostředí. Dojde ke ztížení obdělávání zemědělských pozemků.

Zjištění z průběhu správního řízení

6. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že dne 15. 12. 2010 obdržel stavební úřad - Úřad města Litultovice žádost žalobce o vydání rozhodnutí o umístění dočasné stavby 5 větrných elektráren, příjezdových cest, manipulačních ploch a podzemního kabelového vedení, a to po dobu její životnosti na 25 let. V průběhu řízení bylo dvakrát vydáno rozhodnutí o umístění, které následně bylo pokaždé zrušeno Krajským úřadem Moravskoslezského kraje. Následně stavební úřad vydal usnesení, kterým v návaznosti na novelu stavebního zákona, dle které platí, že k vedení řízení podle tohoto zákona, které je navazujícím řízením podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, je v prvním stupni příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností, přerušil řízení a věc předal příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, tj. Magistrátu města Opavy. Nově příslušný stavební úřad, po vyrozumění účastníků o pokračování územního řízení a proběhnutím veřejným ústním jednáním, posoudil žádost a po provedeném územním řízení vyhotovil dne 14. 9. 2015 zamítavé rozhodnutí. Na základě odvolání žalobce rozhodl žalovaný tak, že částečně prvostupňové rozhodnutí změnil, kdy z výroku rozhodnutí vypustil text týkající se rozhodnutí o námitkách účastníků řízení, a ve zbytku toto rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění odvolací orgán uvedl, že stejně jako stavební úřad shledal rozpor záměru se ZÚR, neboť se jedná o záměr nadmístního významu, který je co do regulace zákonem svěřen primárně ZÚR, a nikoliv územnímu plánu. V územním plánu může být takový záměr obsažen až po Novele, avšak pouze v případě, jestliže to při vydání takového územního plánu nebo jeho změny nevyklučí v procesu pořizování krajský úřad ve svém stanovisku. Protože však změna územního plánu obce Bratříkovice byla vydána ještě před Novelou, je pro vyhodnocení souladu s ÚPD rozhodující soulad s ZÚR. Pokud dané ZÚR předmětný záměr neobsahují, tak je nutné konstatovat rozpor záměru s ÚPD,

bez ohledu na řešení samotného územního plánu. Jestliže má záměr nadmístní význam, je dle odvolacího orgánu nesporné, že pokud nebyla plocha v územním plánu vymezena až po účinnosti Novely, musí být vymezena v ZÚR. V tomto rozsahu může být případně následně upřesněna v územním plánu. Samotné vymezení plochy v územním plánu, aniž by plochu vymezovaly ZÚR, však pro konstatování souladu s oběma dokumenty nemůže v posuzovaném případě obstát.

7. Dále bylo z obsahu správního spisu zjištěno, že územní plán obce Bratříkovice byl schválen dne 19. 2. 2001. Změna územního plánu č. 1, jejímž předmětem je umístění 5 stožárů větrných elektráren, vydala obec dne 12. 10. 2010, přičemž účinnost této změny nastala dne 27. 10. 2010. Změna územního plánu obce tedy byla přijata v době, kdy na úrovni kraje nebyly ZÚR ještě vydány. K tomu došlo dne 22. 12. 2010, kdy zastupitelstvo Moravskoslezského kraje usnesením č. 16/1426 vydalo ZÚR jako opatření obecné povahy. Tyto ZÚR nabývaly účinnosti dne 4. 2. 2011 a obsahovaly i regulaci, která de facto znemožňovala výstavbu větrných elektráren na území kraje. Tato úprava byla zrušena rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Ao 2/2011-134 ze dne 16. 11. 2011.

Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
9. Ve věci u podepsaného soudu proběhlo dne 29. 8. 2018 ústní jednání, u kterého účastníci setrvali na svých stanoviscích.
10. K jednotlivým žalobním bodům uvádí krajský soud následující. Předně má žalobce za to, že obec Bratříkovice byla i před 1. 1. 2013, tedy před účinností zákona č. 350/2012 Sb., kterým byl změněn stavební zákon, oprávněna vymezit v územním plánu obce i plochy nadmístního významu, která nebyla vymezena v ZÚR. K tomu je třeba uvést, že uvedená námitka se svou povahou vztahuje k přezkumu samotného územního plánu obce jako opatření obecné povahy. Krajský soud tedy posuzoval v souladu s rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2016, č. j. 5 As 194/2014-36, zda je namístě v projednávané věci postupovat ve smyslu § 37 odst. 5 s. ř. s. k odstranění vad podané žaloby stran úmyslu současně s žalobou proti rozhodnutí správního orgánu navrhopat přezkum opatření obecné povahy a dospěl k závěru, že v daném řízení pro tento postup nebyly splněny podmínky. Žalobce se totiž dovolává zákonnosti územního plánu obce Bratříkovice a jeho aplikace v projednávané věci; nenamítá tedy jakkoli nezákonnost uvedeného opatření obecné povahy a nepožaduje jeho věcný přezkum. Naopak, dovolává se toho, aby správní orgány opatření obecné povahy aplikovaly, ač mají za to, že ve vztahu k vymezení ploch nadmístního významu nebyla obci dána pravomoc.
11. Jak vyplývá z citovaného rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, je soud oprávněn i v případě žaloby podané samostatně proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo opatření obecné povahy aplikováno, posoudit námitky týkající se výkladu obecné povahy, přičemž je třeba zvolit takový výklad opatření obecné povahy,

kteřý je v souladu s právním řádem, ústavním pořádkem, resp. hodnotovým rámcem demokratického řádu lidských práv a základních svobod. V uvedeném smyslu, byť není žalobcem namítán výklad opatření obecné povahy v jeho neprospěch, považuje krajský soud za potřebné se vyjádřit k otázce pravomoci obce Bratříkovice k vymezení ploch nadmístního významu (týkajících se žalobce) v územním plánu (a to změnou ze dne 12. 10. 2010 s účinností od 27. 10. 2010). Krajský soud má za to, že na danou problematiku zcela dopadají závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-185, podle kterého „...v negativním smyslu jsou (nadřazenou územně plánovací dokumentací vymezené plochy nadmístního významu pro územní plány obcí) závazné tak, že obec ve svém územním plánu nemůže vymezit rozvojové plochy nadmístního významu, které v nadřazené územně plánovací dokumentaci obsaženy nejsou.“ Jakékoli další úvahy stran vývoje právní úpravy a úmyslu zákonodárce, zejména na změnu stavebního zákona s účinností od 1. 1. 2013 nejsou na místě a jsou bez významu na projednávané věci.

12. Podstatné pro posouzení žádosti žalobce o vydání územního rozhodnutí umísťujícího stavbu větrných elektráren totiž je, zda ke dni vydání napadeného rozhodnutí objektivně existuje v ÚPD, a to v ZÚR Moravskoslezského kraje, regulace umísťování, resp. výstavby větrných elektráren. V projednávané věci je přitom nesporné, že poté, co v částech vymezujících plochy nadmístního významu pro stavby větrných elektráren byly Zásady územního rozvoje Moravskoslezského kraje zrušeny rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2011, č. j. 7 Ao 2/2011-127, obdobná regulace v uvedené ÚPD absentuje, tedy plochy nadmístního významu pro výstavby větrných elektráren vymezeny nejsou. Z uvedeného nelze než učinit jediný možný závěr, že nejsou-li takové plochy vymezeny, neexistuje v územně plánovací dokumentaci regulace a tudíž záměr žalobce nemůže touto optikou být s ní v rozporu. Pokud obec Bratříkovice v rozporu se zákonem vymezila v územním plánu plochy nadmístního významu, není tím v důsledku dán rozpor záměru žalobce s vyšší územně plánovací dokumentací. Záměr žalobce tak nemůže odporovat ZÚR Moravskoslezského kraje, pokud tyto žádnou regulaci umísťování a výstavby větrných elektráren neobsahují. Za uvedeného stavu bude zapotřebí v dalším řízení zkoumat, zda záměr žalobce je v souladu s územním plánem obce Bratříkovice s odhlédnutím od úpravy, která byla provedena v rozporu se zákonem; v uvedeném směru totiž správní orgány soulad záměru žalobce doposud nezkoumaly.
13. Nadto, je namístě vytknout žalovanému, že v rámci územního řízení o umístění stavby posuzoval otázku zákonnosti (obsahu) územního plánu obce, neboť k tomuto nebyl v daném řízení oprávněn. Ve smyslu § 90 písm. a) stavebního zákona, v rozhodném znění, totiž stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele *v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací*; tedy neposuzuje samotnou územně plánovací dokumentaci z hlediska její zákonnosti. Soud připomíná, že správní orgány jsou ve smyslu § 174 odst. 2 s. ř. povolány k přezkumu souladu opatření obecné povahy s právními předpisy pouze v přezkumném řízení. Jinak je k přezkumu opatření obecné povahy povolán soud v řízení podle § 101a a násl. s. ř. s. Na stavebním úřadu bylo tedy v rámci předmětného stavebního řízení pouze a jediné posouzení, zda záměr žalobce je či není v souladu s územně plánovací dokumentací.
14. Krajský soud tedy posoudil jako důvodnou námitku nezákonnosti napadeného rozhodnutí; z důvodů vymezených shora považuje soud za nadbytečné se zabývat dalšími žalobními námitkami, neboť jsou obsahově vázány k otázce pravomoci obce k vymezení

ploch nadmístního významu, se kterou se soud již vypořádal v bodě [11] tohoto rozsudku a s tím spojenému legitimnímu očekávání žalobce při postupu žalovaného, resp. správního orgánu prvního stupně.

15. V souvislosti s důrazem žalobce na zásady činnosti správních orgánů si krajský soud dovoluje připomenout, že správní řád obsahuje ve své Části první, hlavě II základní zásady, které jsou určující pro činnost správních orgánů. Konkrétně (mezi jiným) § 4 odst. 1 a § 8 stanoví, že veřejná správa je službou veřejnosti, správní orgány jsou povinny koordinovat své postupy a spolupracovat v zájmu naplnění požadavků dobré správy. Uvedená ustanovení odrážejí principy dobré správy, které jsou aplikovatelné jednak v horizontální rovině mezi vykonavateli veřejné správy, jednak ve vertikálním vztahu mezi veřejnou správou a jejími adresáty (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2008, č. j. 1 As 30/2008 - 49, publ. pod č. 1746/2009 Sb. NSS). Mezi tyto principy lze zařadit zejména soulad s právem, nestrannost, včasnost, předvídatelnost, přesvědčivost, přiměřenost, efektivnost, odpovědnost, otevřenost a vstřícnost. Takto byly vymezeny principy dobré správy veřejným ochráncem práv na konferenci Principy dobré správy konané dne 22. 3. 2006 (viz Principy dobré správy, Sborník příspěvků přednesených na pracovní konferenci, Masarykova univerzita, Brno, 2006, ISBN 80-210-4001-7); blíže také viz <http://www.ochrance.cz/stiznosti-na-urady/pripady-a-stanoviska-ochrance/principy-dobre-spravy/>. Za zásadní zdroj při vymezení těchto principů lze mj. považovat Evropský kodex řádné správní praxe schválený usnesením Evropského parlamentu ze dne 6. 9. 2001 (dostupný na <http://www.ombudsman.europa.eu/cs/resources/code.faces#/page/1>). Uvedené platí pro celou oblast veřejné správy, žalovaného nevyjímaje. Bylo (a bude) na žalovaném, aby ve svém postupu tyto principy ctil a promítl je v předmětné věci. Individuální správní akt orgánu veřejné správy musí být jasný, určitý a srozumitelný a zejména pak přesvědčivý. Adresát tohoto aktu musí být odpovídajícím způsobem seznámen se skutkovými a právními závěry správního orgánu v jeho věci (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009 - 73). Pokud rozhodnutí orgánu veřejné moci postrádá uvedené atributy, nemůže plnit svou funkci a mohou tak být založeny důvody pro jeho zrušení v rámci soudního přezkumu podle § 76 odst. 1 s. ř. s. (blíže srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2015, č. j. 1 As 91/2015 - 47).
16. Jestliže žalovaný v napadeném rozhodnutí v podstatě přistoupil k přezkumu obsahu opatření obecné povahy, ke kterému nebyl oprávněn a ve svém důsledku vyvodil z přezkumu závěry, které jdou k tíži žalobci, nelze jeho rozhodnutí považovat za přesvědčivé a pro adresáta jednoduše srozumitelné. Bude nezbytné, aby žalovaný v dalším řízení, vázán právním názorem soudu ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. se přesvědčivým způsobem vypořádal se všemi podstatnými námitkami žalobce a vyvodil ze zjištěného skutkového stavu příslušné právní závěry.
17. Krajský soud tedy uzavírá, že shledal na podkladě uplatněných žalobních námitek napadené rozhodnutí nezákonné, a proto jej dle § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně krajský soud přistoupil dle § 78 odst. 3 s. ř. s. také ke zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neboť bude v dalším řízení zapotřebí v souladu s právním názorem vysloveným v tomto rozsudku kromě již uvedeného souladu záměru žalobce s územním plánem obce Bratříkovice také další zákonné podmínky pro

rozhodnutí o umístění požadovaných staveb. Krajský soud zároveň dodává, že pro nadbytečnost nepřistoupil v řízení k provedení žalobcem navrhovaných důkazů; krajský soud se také nezabýval argumentací osoby zúčastněné na řízení, neboť s ohledem na jejich obsah bude v dalším řízení dán prostor pro jejich uplatnění.

18. O náhradě nákladů řízení mezi žalobcem a žalovaným bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce byl v řízení procesně úspěšný a vzniklo mu tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří:

a) zaplacený soudní poplatek	3 000 Kč
b) náklady právního zastoupení advokátem	
- odměna advokáta za zastupování v řízení ve výši 3 100 Kč / úkon při těchto úkonech právní služby:	§ 7, § 9 odst. 4 písm.
1) příprava a převzetí věci	d)
2) seps žaloby	vyhl. č. 177/1996 Sb.
3) replika žalobce k vyjádření žalovaného	
4) účast u ústního jednání	12 400 Kč
- paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč / úkon při shora uvedených úkonech právní pomoci	§ 13 odst. 3
vyhl. č. 177/1996 Sb.
1 200 Kč

Celkem včetně DPH 21% (vyjma soudního poplatku)

27 483,70
Kč

Soud uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení uvedenou částku, a to dle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. O nákladech řízení osobě zúčastněné na řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 29. srpna 2018

Mgr. Jiří Gottwald

předseda senátu

